

Hania Allen

TICHÁ ODPLATA

První
případ
skotské
kriminalistky
Danii
Gorské

motto

Tichá odplata

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Hania Allen

Tichá odplata – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

motto

Hania Allen

**TICHÁ
ODPLATA**

Praha 2020

Přeložila Ivetta Nováková

Copyright © Hania Allen, 2018

Translation © Ivetta Nováková, 2020

Cover photo © Rekha Garton / Trevillion.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-1705-8

ISBN e-knihy 978-80-267-1717-1 (1. zveřejnění, 2020)

Emmě Cameronové

KAPITOLA 1

Teprve když se na něj podívala podruhé, Jenn si uvědomila, že se tu něco změnilo. Prudce zmáčkla brzdy a zastavila, až se kolo rozkmitalo.

Strašák zalitý májovým sluncem stál uprostřed pšeničného pole na svém obvyklém místě jako vždycky. I šaty měl stejné: chatrný slamák s umělým květem máku, kostkovanou šálu uvázanou kolem krku a žlutou košili pod bledě modrými montérkami. Postava ale nebyla nakloněná doprava, a to v ní vzbudilo podezření, že se strašákem někdo hýbal. Možná se do šatů navlékli kluci z vesnice a děsili tak lidi. Místo růžové hlavy s baňatým nosem a strašidelným půlkulatým úsměvem měl strašák bílou tvář a otevřená ústa, kolem nichž měl rozmazané rudé šmouhy. Jenn přehoupla nohu přes sedadlo a opřela kolo o kamennou zídku. Několik vteřin si strašáka upřeně prohlížela, potom zídku přelezla a šla na pole.

S narůstajícím očekáváním pokračovala rovnou k postavě a nevěšela si zelených stonků, které ji chytaly za kotníky. Toho strašáka viděla na svých cestách po Liff Road už mnohokrát a důvěrně ho znala, protože před několika lety pomáhala Aleckovi, správci panství, s jeho

výrobou a vztyčením. Visel s roztaženými pažemi na kříži z dřevěných kůlů. Když k němu ale přišla blíž, uviděla, čím je dnes jiný.

Žena měla popelavou barvu a vlasy přilepené k čelu, hnědavý odstín heny kontrastoval s červenou barvou máku. Ruce s modrými žilami měla ztuhlé, prsty roztažené. Jenn cítila, jak se jí v žilách rozlévá vzrušující mrazení. Tohle znala z repríz *Němého svědka*, ale hlavně z toho, co jí o procesu rozkladu naučil Aleck. Věděla, jak vypadá první fáze posmrtné ztuhlosti, a také to, že tělo po smrti ztuhne a po nějaké době zase změkne. Také věděla, že na základě míry ztuhlosti může policie odhadnout dobu úmrtí. Ať už tu ženu oblékl a pověsil na kůly kdokoliv, tak to věděl také. Jenn natáhla ruku a píchla do těla prstem. Pod měkkými montérkami bylo tělo tvrdé jako kámen. Žena zemřela s očima dokořán a spolu s obviněním se v nich mísila hrůza. Jenn se dívala do těch mrtvých očí se skelným pohledem a představovala si, jak z nich vyprchává posmrtná ztuhlost. Nakonec se uvolní a potečou z nich skutečné slzy. Zkroucená ústa změknou a pomalu se zavřou.

Žena měla kolem krku řetízek, na kterém visela kartička v plastovém obalu. Jenn se ubránila pokušení ji otočit. I to se naučila při sledování *Němého svědka* – a to, že se nemá ničeho dotýkat. Každý kontakt zanechává stopu.

Couvala a pohledem neustále spočívala na ženině tváři. Potom si uvědomila, že by měl někdo zavolat policii. S tlukoucím srdcem vytáhla z džínsů telefon.

Telefony v místnosti zvonily, ale jako první ho zvedla detektivní seržantka Dania Gorská. „Volá dispečer stanice,

pane,“ řekla s telefonem u ucha. „Někdo nahlásil tělo na Liff Road.“

Detektivní inspektor Blair Chirnside byl na druhém konci místnosti a zadával instrukce seržantovi ve službě. Zakřičel přes místnost: „Ve které části Liff Road?“

„Nedaleko Coupar Angus Road, jižně od Muirheadu. Ta žena neřekla své jméno. Řekla, že tam na nás počká.“

„Tak jedeme, seržantko.“

Podle protokolu měla jako mladší podřízená řídit služební škodovku ona, ale Chirnside jí kývnutím naznačil, že si má sednout na místo spolujezdce, a sám vklouzl za volant. Chtěl být galantní, nebo patřil mezi muže, kteří se necítili ve své kůži, když řídila žena? Pracovala v Dundee už šest týdnů, Chirnside si ale od ní stále udržoval uctivou vzdálenost, což znamenalo, že neměla jinou šanci než se přizpůsobit a dělat totéž. Stále byli ještě ve fázi, kdy se navzájem oťukávali, což bylo něco, co dobře znala z Londýna, kde to vypadalo, že policisté s matoucí pravidelností přicházejí a odcházejí. Šest týdnů formalit byl však rekord. Uklidňovala se tím, že si vzpomněla, že se Chirnside chová stejně i k ostatním kolegyním.

Nenápadně si ho z profilu prohlédla. Byl to malý podsaditý muž zhruba před šedesátkou, s vlasy, které byly už víc šedivé než tmavé. Po stranách a vzadu je měl delší, ale na temeni mu už téměř zmizely, takže vypadal tak trochu jako mnich. Podle bledé pleti poseté skvrnami se dalo poznat, že se moc dobře nestravuje. A kromě toho byl z jeho obleku cítit zatuchlý zápach tabáku, což v ní probudilo myšlenku, zda si náhodou nekoleduje o infarkt. Vodovité oči a občasné zasípání a zakašlání ale naznačovaly, že by ho spíš jako první mohly dostat plíce.

Dania, která ráda věděla, kdo je její šéf, se na něj trochu vyptávala a zjistila, že je svobodný a žije se svými starými rodiči. Byl to hodný člověk, nepodléhal zuřivým návalům vzteku jako někteří starší poldové, které dřív znala. Na začátku, když nastoupila, k ní byl laskavý, všechno jí ukázal a zařídil, aby se tam cítila jako doma.

Opustili stanici ve Westbellské ulici, v budově, která měla tolik oken, až jí to dodávalo punc autority, a zabočili na Marketgait. Dania už dávno došla k názoru, že důvodem, proč Bůh vymyslel navigace, byly spletité uličky v kopcovitém centru města Dundee. Chirnside zahrnul doleva na Dudhopeský objezd, šikovně prokličkoval ulicemi tak, aby se nevzdálil od Lochee Road, která dále pokračovala jako Coupar Angus Road, po níž jeli dále na sever směrem ke křižovatce se silnicí A 90. Zde bylo už méně budov a domy i obytné bloky ustupovaly zeleni. Zнала tuto trasu, protože tudy jezdila do nákupního parku Kingsway a také do multiplexu poblíž parku Camperdown.

„Určitě jste nepočítala, že se takhle rychle dostanete k dalšímu případu,“ poznamenal Chirnside zasmušile.

Byla zvyklá, že řeší víc případů najednou. V duchu měla radost, že nebude trávit sobotní ranní směnu třídním hlášením a jejich zapisováním do databáze. Práce u počítače nepatřila mezi její oblíbené, ačkoliv chápala, že je důležitá. Vzrušení a radost jí přinášelo to, že může přemýšlet o věcech z různých úhlů a že může řešit problémy. Uvědomovala si, že v tom je dobrá, a to jí spolu se schopností klást ve správný čas správné otázky, obzvlášť ty nepříjemné, pomohlo k rychlému povýšení na detektivní seržantku.

„Ve svém prvním případě jste, Danio, mimochodem odvedla skvělou práci.“

„Jste hodný, že mi to říkáte, pane.“

„Chválím ty, kdo si to zaslouží. Mám zájem na tom, abyste se tady vyvíjela. Začala jste skvěle a do vašeho záznamu jsem to poznamenal.“

Bylo to víc, než čekala, a pocítila čirou radost, že si někdo všiml její tvrdé práce a schopností. Od prvního dne se plně zaměřila na mimořádně náročný případ sexuálního útoku, který se táhl měsíce. Nastoupila, když byl v polovině, a bylo její zásluhou, kterou ostatní detektivové ocenili – i když někteří jen neradi –, že se případ posunul k rychlému a jednoznačnému závěru.

Její kolegové jí začali říkat „Danuta“, což bylo jméno, které uvedla na vstupním formuláři, až jim pak vysvětlila, že polština počítá s určitými zdrobnělinami a že bude naprosto v pořádku, když jí budou říkat „Dania“ tak, jak je to běžné. Přikývli, usmáli se a ona si uvědomila, že to už možná vzhledem k počtu Poláků v Dundee vědí.

Zpočátku se k ní chovali ostražitě, protože si mysleli, že se chce chovat jako velká hvězda z Londýna, ale když jim večer v místní hospodě ukázala, jak pít vodku bez toho, že by jim začalo hořet hrdlo, a vyprávěla jim polské vtipy z období komunismu, tak se vše napravilo. Oblíbenou stálicí byl vtip: „Víte, odkud je nejhezčí výhled ve Varšavě? Odpověď: ze střechy Paláce vědy a kultury – ‚daru‘ Sovětského svazu. A proč? Protože je to jediné místo, odkud ve Varšavě není vidět Palác vědy a kultury.“ Smích jí potvrdil, že ji už mezi sebe vzali. A to stálo za pořádnou útratu v baru. V jejich očích však viděla nevyřčenou otázku – proč odešla z Metu? Pravdu, totiž že se jí rozpadlo manželství, neměla ještě zatím chuť jim říkat.

Projeli kruhový objezd u Camperdownského parku, minulí směrovky na Birkhill a náhle se ocitli na ven-

kově. Tenhle úsek silnice, kolem kterého se tyčily obrovské stromy, milovala. Napravo byla směrovka na Templetonský les a hned za ní cedule k samosběru jahod a hřbitovu Birkhill. Uvažovala, kdo asi sbírá jahody v blízkosti rozkládajících se mrtvol. Pak ji napadlo, že možná díky minerálům prosakujícím do půdy mohou jahody chutnat lépe.

Stromy ustoupily polím a pak už projížděli vesnicemi Birkhill a Muirhead. Navigace jim hlásila, že budou brzy muset zahnout doleva.

Přijížděli k semaforům a Chirnside zpomalil tak, že jeli krokem. Po levé straně byla školka Tiddlywinks s nápisem namalovaným na bílé budově velkými barevnými písmeny.

„Naposledy, když jsem tu byl, jsme tu našli muže, který omdlel přímo před školkou Tiddlywinks,“ poznamenal pochmurně. „Vedle něj ležela jehla.“

„On to dělal před školkou?“

„Drogy jsou pohromou tohoto města, Danio. Máme tu víc úmrtí na hlavu následkem požití drog než v celém Skotsku!“

„Kdo je sem vozí, pane? Organizované kriminální skupiny?“

„Ano, dostaly se do města.“ Jeho výraz ztvrdl. „Mým dlouhodobým cílem je si na ně posvítit.“

Na semaforech naskočila zelená a oni zahnuli na Liff Road.

K Daniinu překvapení byla po pravé straně policejní stanice a u ní modrá lampa. Nápis na dveřích nabádal občany, aby v naléhavém případě, volali čísla 999 a 101. Budova vypadala opuštěně.

Minuli zdravotní středisko v Muirheadu a o chvíli poz-

ději vyjeli z vesnice. Stála tam cedule: „Červené veverka v úseku 800 metrů“ a jiná napravo, která je vítala v Backmuirském lese. Hustý lesní porost a stromy obalené listy byly od silnice odděleny nízkou kamennou zídou.

Chirnside šlápnul na brzdu. Náhlé zpomalení Daniu vymrštilo dopředu a zastavil ji až záchranný pás, ve kterém zůstala viset.

Uprostřed asfaltové silnice stála světlovlasá dívka. Když je uviděla, zvedla obě paže nad hlavu a nespouštěla z nich zrak.

Chirnside auto zastavil. Vypnul motor a rychle s Daniou vystoupili.

Dívka byla střední postavy a pleť měla tak bledou, že působila až průsvitně. Tvářila se odhodlaně, což ještě podtrhávala zamračená vráska, kterou měla mezi očima. Měla dlouhé jemné vlasy, které určitě ve větru snadno poletovaly sem a tam. Dania pocítila bodnutí závisti. Také měla světlé vlasy, ale s nádechem dohněda, které byly husté a těžké. Jediný způsob, jak se daly zvládnout, bylo rozčuchané mikádo.

„Jenn McLaughlinová,“ pronesl Chirnside téměř neslyšně. „To ty jsi volala na stanici?“

Dania na něj letmo pohlédla a povšimla si šoku v jeho tváři. Nejspíš podobně jako ona očekával někoho staršího. Tahle dívenka vypadala jako středoškolačka. A byl to někdo, koho znal. Vypadalo to, že není schopen slova, a tak Dania pokračovala: „Jsme od policie v Tayside.“

„Jo, já vím,“ odpověděla dívka tiše. „Potřebuju vidět vaše průkazy.“

Dania se zamračila a vytáhla průkaz. Chirnside udělal totéž.

Na Daniin průkaz se Jenn podívala jen zběžně. Nad inspektorovým průkazem však otálela. Ať už k tomu měla jakýkoli důvod, prohlížela si jeho fotografii déle, než bylo v té chvíli nutné. Když mu průkaz vracela, dívala se na něj s výrazem, který by se dal asi nejlépe popsat jako nepřátelský. Dania uvažovala, odkud se asi znají.

„Volala jsi, že jsi našla nějaké tělo, Jenn,“ řekl Chirnside nezvyklým hlasem. Hlasitě polknul a pak se podíval přes rameno směrem k Backmuirskému lesu.

Dania věděla, na co myslí: mohl to být feťák, který si našel mezi stromy osamělé místo a neplánovaně se předávkoval. Představovala si bezvládné tělo, prázdný pohled, jehlu stále ještě v paži. Cosi ji přimělo, aby se k Jenn natáhla a vzala ji kolem ramen. Dívka ztuhla, pak se ale k seržantce přisunula blíž. Dania ucítila z jejích vlasů šampon s vůní šeríku.

„Můžeš nám ukázat, kde bychom ho našli?“ požádala ji tiše.

Jenn ukázala na pole. „Uvnitř strašáka je nějaké tělo. A je to ona, ne on.“

Dania cítila, jak se jí sevřelo hrdlo. *Tělo uvnitř strašáka?*

„Uděláte zápis, seržantko?“ zeptal se Chirnside zvláště ně znějícím hlasem.

„Ano, pane.“

Zídka kolem pole byla postavená z kamenů, z obou stran zarůstala trávou a plevelem. Hned za ní postavil farmář nízký drátěný plot. Chirnside ho překročil a málem narazil do kukuřice.

Náhle se zvedl vítr, zaškubal Daniinými vlasy a Jenn švihl vlasy přes obličej.

„Můžeme to udělat v autě, Jenn?“

„Jak chcete.“

Sedly si na zadní sedadla škodovky. Dania vytáhla zápisník. Věděla, jak lidi uklidnit, ale tahle dívka to nepotřebovala. Bez jediného mrknutí na ni zírala svýma světle modrýma očima a vypadalo to, že se dokonale ovládá.

„Jsem detektivní seržantka Gorská,“ představila se Dania s úsměvem.

V Jennině obličejí se objevil zájem. „Jste Polka, že?“

„To jsi poznala podle mého jména?“

„Podle toho, jak mluvíte. Máme ve třídě nějaké Polky. Ty ale nemluví jako vy. Ale jejich rodiče ano.“

„Do které školy chodíš?“

„Na gymnázium svatého Jana. Je to katolická škola.“

Dania zaváhala. „Kolik ti je?“

„Sedmnáct. Máte mimochodem hezkou bundu. Je to skotský tartan.“

„Mohla bys mi, Jenn, povědět, jak jsi toho strašáka našla?“

„Jela jsem na kole po silnici a náhodou jsem pohledem zabloudila na pole.“ Přejela si rukama dolů po džínsech. „Už jsem toho strašáka viděla mockrát, ale dneska vypadal jinak. A tak jsem se šla podívat blíž. Hned jsem si všimla, že někdo oblékl do šatů toho strašáka nějakou ženu. A že je mrtvá.“

„Jak víš, že byla mrtvá?“

Vypadalo to, že o tom dívka přemýšlí. „Jasným ukazatelem je, že měla ztuhlé ruce. Tak vypadá posmrtná ztuhlost.“

„Co jsi dělala na kole na téhle silnici?“

„Jela jsem navštívit Alecka. Alecka Dochertyho. Je správcem tohoto panství,“ dodala a kývnutím hlavy ukázala na okolní pole.

„A vy jste přátelé?“

„Jo.“ Její výraz poněkud změkkl. „Znám ho celý život.“ Podívala se za Daniinu hlavu směrem, kde stál Chirnside a upřeně zíral na strašáka. „Pomáhala jsem mu ho vyrábět. To je můj starej klobouk, ten s tím vlčím mákem.“

Jako by popisovala samu sebe na fotografii. „Čí je to panství?“ zeptala se Dania.

„Patří místnímu baronovi Grahamu Farquharovi. Vlastní půdu, kam až oko dohlédne. A ještě i trochu dál.“

„A kde žije?“

„Jed'te dál po silnici a za lesem to najdete. Backmuirské sídlo. Nemůžete to minout. Představte si Downtownské panství a už budete vědět, jak to vypadá.“ Řekla to bez jakékoli známky ironie. Či nenávisti.

„Budu potřebovat tvou adresu, Jenn. A také adresu Alecka Dochertyho.“

„Já bydlím na Dubové farmě, severně od Muirheadu. K Aleckovi se dostanete dál po téhle silnici. Je to kousek od vesnice Liff. Dům správce. Jméno je na brance.“

„Dům správce? Co vlastně spravuje?“ pokusila se Dania o hloupý vtip.

Dívka na ni nevzrušeně pohlédla: „Dělá tu hajného.“

„Ach tak,“ podivila se po chvílce Dania. „Jezdíš po téhle silnici na kole často?“

„Jenom když jedu navštívit Alecka.“

„A byla jsi tu včera?“

„Jo, po škole jsem se u správce zastavila.“

„Viděla jsi něco neobvyklého? Nějaké lidi, které tady zpravidla nevidáš? Auto zaparkované na silnici?“

„Lidi tady moc neparkují,“ odpověděla Jenn věcně. „Nevzpomínám si, že bych tu viděla něco mimořádného. Jezdím tudy dost rychle.“ Pohlédla za Danii směrem ke

strašákovi. „Ničeho bych si dneska nevšimla, kdybych se nepodívala přes pole.“

„Zůstala jsi včera u Alecka dlouho?“

Dívce se zúžily oči a Dania cítila, že to asi přehnala. „Možná půl hodiny. Musela jsem jet domů na svačinu.“

„A jak ti je?“ Když dívka neodpovídala, dodala Dania jemně: „Musel to pro tebe být šok. Člověk nenachází mrtvé tělo každý den.“

„Jsem zvyklá nacházet mrtvá těla. Pole a silnice jsou jich plná.“

„Ano, ale to jsou těla zvířat.“

„Ale jsou stejně mrtvá.“ Pokrčila rameny, jako kdyby chtěla poznámku zlehčit. Dania měla velmi zvláštní pocit, že hovoří s dospělým.

„Co děláte, když jedeš navštívit Alecka?“

„Pomáhám mu na pozemku.“

„Je sobota. Nebylo by lepší být s kamarády ze školy?“

Dívce se ve tváři objevil výraz, který Dania nedokázala rozluštit.

Přesunula pohled k místu za Daniiným ramenem. „Váš detektivní inspektor se vrací,“ řekla odměřeně.

Chirnside přicházel dlouhými kroky přes pole.

Dania vystoupila z auta a cítila, jak jí vítr zvedá vlasy. Když se k ní Chirnside přiblížil, viděla jeho tvář jasně. Byl v šoku a tvář měl šedou.

Z horního rtu si otřel pot. „Zavolej pomoc, Danio.“ V jeho hlase se objevil náznak paniky. „Potřebujeme tu forenzní experty. A státní zástupkyni.“

„Rozumím.“

„Co ta dívka?“

„Vypadá to, že je v pořádku.“ Hned vzápětí ale Dania dodala: „A co vy?“

„A hlášení?“

„Mám všechno, co teď budeme potřebovat.“

„Budeme ji muset odvézt domů.“

„Bydlí kousek odsud, v Muirheadu. Myslím, že by možná mohla sama dojet domů na kole.“

Jenn vystupovala ven z auta. Otočili se a podívali se na ni. Pohled bez jediného mrknutí opětovala.

A Danie probleskla hlavou myšlenka, že ta dívka něco *viděla*, buď tady, nebo někde jinde. Něco, co zatím nepovažovala za podstatné.

KAPITOLA 2

Dopoledne bylo v polovině a Liff Road nyní vypadala jinak. Celý úsek byl uzavřen, a protože by chodci v Backmuirském lese mohli použít východy v zídce, která vedla kolem něj, stáli po jejím obvodu v pravidelných intervalech policisté. Oblast kolem strašáka byla oddělená páskou a řady uniforem v reflexních bundách systematicky pročesávaly pšeničné pole.

Dania, oblečená v ochranném obleku a botách, se chystala, že se na oběť poprvé pořádně podívá. Při pohledu na podlité oči a vlasy obarvené henou si uvědomila, že tu ženu už někde viděla. Mžourala na fotografii usmívající se tváře, když jí Chirnside podal občanku, a vtom si vzpomněla: ta žena byla u výslechu, ačkoliv si Dania nyní nedokázala vybavit v jaké spojitosti, a její fotografie se objevila v časopise *Dundeeský kurýr*.

„Jmenuje se Judith Johnstoneová,“ řekl Chirnside unaveně. Gestem ukázal na občanku. „To je erb univerzity v Dundee.“

„Pusu má namalovanou rudou rtěnkou.“

Po té poznámce se přítomný patolog, který tam stál a sledoval fotografa, otočil. „Ještě nás nikdo nepředsta-

vil,“ pronesl basovým hlasem. Měl ústa, která nemají daleko k úsměvu – jako Mick Jagger. „Jsem profesor Milo Slaughter.“ Zakoulel očima. „Já vím. Báječné jméno pro patologa.“

„Seržantka Dania Gorská.“

„Co jste to říkala o té rtěnce?“

„Je nanesená v silné vrstvě, což znamená, že se to musí dělat pečlivě. Ale někdo ji rozmazal.“

„Pokračujte.“

„Je z toho jasné, že na ni někdo použil násilí. Někdo jí zacpal ústa rukou? Anebo jí možná dali roubík.“

Vrhl na Danii uznalý pohled. „Budeme v tom mít jasno, až uděláme testy.“

„Zajímalo by mě, jestli to byla náhodná vražda, anebo jestli vraha znala.“

„Na to je ještě příliš brzy,“ odvětil Chirnside. Pohlédl letmo na patologa. „Čas úmrtí, profesore?“

„Tělo je plně ztuhlé. Změřili jsme okolní teplotu a až ji sundáme z kůly, tak změřím rektální teplotu. Přesnější draslíkové testy se dají ale udělat až laboratoři.“

„A váš odhad?“

„Včera odpoledne.“ Díval se na strašáka. „Podivný způsob, jak někoho ukřižovat.“

Dania se už chystala, že se ho zeptá, co tím myslel, když na ně ze silnice zavolal nějaký policista. „Našli jsme její auto!“ zakřičel na všechny zúčastněné.

„Je určitě její?“ zahulákal Chirnside zpátky.

„Ověřili jsme to na dopravním inspektorátu.“

„A kde je?“

Muž ukázal směrem na jih. „Kousek odtud, je tam osvětřenější zatáčka doleva s malým odstavištěm. Tam je zaparkované. Je to honda Civic. Klíče jsou ještě v zapalování.“

„Myslíte, že sem přijela na setkání se svým vrahem?“ zeptala se Dania.

„Je to možné.“ Chirnside pozoroval fotografa, jak si balí svá fidlátka. „Máte nějaké tušení, jak zemřela, profesore?“

„To se zatím neodvážuju odhadovat. Žádné viditelné stopy zde nejsou. Budete muset počkat, až ji sundáme dolů.“

„Nikdo se nepokusil mrtvolu ukrýt nebo zakrýt, kdo to je,“ poznamenala Dania. „Někdy obětem svlékají šaty, aby zastřeli identitu osoby, ale to se tady nestalo.“

Chirnside se obrátil na Mila. „Jak rychle dokážete udělat pitvu?“ zeptal se netrpělivě.

„Nejdřív v pondělí. Ale hned jak ji dovezeme k nám, udělám předběžné ohledání.“

„Dobře.“ Chirnside odpochoďoval, aby si promluvil s forenzním týmem.

„Trochu moc na to spěchá,“ poznamenal Milo s pobaveným výrazem v očích.

„Je to detektivní inspektor. Ti mají vždycky naspěch.“ Zahleděla se na strašáka. „Tohle je opravdu neobvyklé,“ zamumlala.

„Co?“

„Umístit tělo do téhle pozice.“

„Musela byste to udělat ještě před jeho ztuhnutím.“

„I ztuhlá mrtvola se dá obléknout. V Metu v Londýně jsme takový případ měli.“

„To je pravda. Ale podívejte se na její paže. Jsou roztažené. Nohy také, i když ne tolik. Jakmile ztuhnutí postoupí, tak už na roztažení končetin potřebujete značnou sílu. Odhaduju, že ji sem umístil v průběhu několika hodin po smrti.“

„A až budeme mít čas smrti...“

„... budete mít i tušení, kdy tu mrtvolu přivezl sem.“

„Za předpokladu, že ji zabil někde jinde.“

„A autem ji sem jenom přivezl.“

Dania se zamračila. „Možná, že ji zabil tady. Na poli. Anebo byla ještě naživu, když ji na ty kůly pověsil.“

„Možností je nekonečně.“

„Hodně riskoval. Vypadá to jako hlavní silnice do Liffu. A kousek dál už z ní jsou vidět auta na Coupar Angus Road.“

„Což by naznačovalo, že tady toho strašáka vztyčil pod rouškou tmy.“

„To je i můj odhad.“

Milo dal znamení jednomu ze svých lidí, že je čas mrtvolu přesunout. „Na shledanou později, seržantko Gorská,“ utrousil přes rameno.

„Na shledanou,“ zavolala za jeho mizejícími zády.

Milovi lidé pracovali na odhrabávání půdy pod strašákem a normálně Dania všem těmto úkonům přihlížela. Měla ale prazvláštní pocit, že ji někdo sleduje. Otočila se a upřeně se zahleděla do Backmuirského lesa. Někdo nebo něco tam byl. Udělala pár kroků směrem k silnici a pátrala mezi spleťtými větvemi v hustém porostu stromů. Náhlý závan větru je rozhýbal k životu a v lese to začalo prskat a skřípat. Stejně tak rychle poryv větru ustal a zanechal za sebou pouze nepříjemné ticho.

Chirnside se vrátil. „Odvezou ji do laboratoře, tak jak je. Ty tyče z ní budou muset odříznout.“

„Bude ta dodávka dost široká, pane?“

„Když ji otočí na bok, tak ano. Skvělé je, že mají i extra velké pytle na mrtvá těla.“ Pohlédl na Daniu a zachmuřeně dodal: „Jdeme.“

Když kráčeli po silnici k místu, kde nechali auto, tak začala mít opět pocit, že ji někdo sleduje. Znovu pátravě zkoumala šelestící les a přemýšlela, co se to tam, třebaže tam nic nevidí, skrývá.

Jenn dotlačila kolo na dvůr Dubové farmy. Dodávka tam nestála, a tak věděla, že je její matka na hlavní třídě v Dundee a prodává vejce a sýr na farmářských trzích, což dělávala každou poslední sobotu v měsíci. Vrátí se až pozdě odpoledne.

Jenn se odloukala do kuchyně a posadila se k poškrábanému borovicovému stolu s bradou v dlaních. Ta polská seržantka na ni naléhala, aby jela rovnou domů, a tak zavolala Aleckovi, že k němu nepřijede. Byla to škoda, protože jí sliboval, že ji nechá řídit svůj nový traktor. Napadlo ji, zda by za ním neměla zajet odpoledne, ale bylo pravděpodobné, že tam policie stále ještě bude. Právě teď se nejspíš chystali jet ho vyslýchat.

Její myšlenky se zatoulaly ke strašákovi. Neboli bramborové příšeře, jak se mu tady říkalo. A k tomu, jaký šok zažila, když našla to tělo oblečené v montérkách. Kam se asi poděly šaty té ženy? Jestlipak je policie někde na tom pozemku najde? Pokud ano, co to bude znamenat pro Alecka? Budou určitě říkat, že to má na svědomí. Při té představě se náhle prudce napřímila. Měla by mu zavolat. Stál by ale o to, aby ho v takovéhle chvíli obtěžovala? Jestli je u něj policie? Nejspíš ne.

Dívala se zaprášeným oknem ven na stodolu. Kdyby zadržela dech a zaposlouchala se, slyšela by kdákání slepic, které se tam popelily v prachu, klovaly jedna do druhé a dělaly věci, které tak slepice dělají. Jiné než stádo dojnic, z jejichž mléka matka dříve vyráběla sýry,

kteře vyhrávaly ceny na soutěžích. Slepice byly důležitým zdrojem příjmu, stejně jako hektary půdy, které pronajímaly farmáři v sousedství, protože její ovdovělá matka už sama nezvládala polní práce.

Pomyšlení na to, jak její maminka tvrdě pracuje, Jenn vždy podnítilo k činům. Kuchyň ale pomohla uklidit už včera. Otřela nabílené zdi, vytřela dlážděnou podlahu, a dokonce vydrbala i vnitřek trouby. A krávy už byly podojeny a vejce posbírána, takže na farmě teď nebylo co dělat. Měla čas jenom pro sebe. Měla samozřejmě domácí úkol, ale ten mohl počkat.

Odešla z kuchyně a vyšla po schodech do prvního patra. Druhé dveře nalevo byly pootevřené. Otevřela je dokořán.

Místnost byla sice na jih, ale byla v ní neustále zima a ve vzduchu se vznášel zatuchlý zápach. Sesunula se do proutěného křesla vedle začernalého krbu a špičkou tenisky přejela po potrhaném koberci. Police za ní se zlověstně prohnula. Bude s tím muset něco udělat dřív, než se zhroutí pod váhou knih. A monstera v květináči potřebovala zalít.

Zvedla se a v zrcadle skříně studovala svůj odraz. Těsně padnoucí džíny a tričko hezky zvýrazňovaly její svalnaté tělo. Bylo to bezpochyby plaváním. Každý den před školou jezdila na kole do centra Olympia v Eastwhaleské ulici, uplavala sto bazénů a dávala při tom pozor, aby náhodou v rychlosti nenarazila do šedovlasých dam. Tyto ženy plavaly rozvážně prsa a přitom spolu klábosily a nic nedbaly na torpédo v levém pruhu. V sobotu bazén otevíral v deset dopoledne. Možná by tam teď měla zajet.

Sedla si k malému toaletnímu stolku a ve sbírce kos-

metických přípravků hledala tyčinku s růžovým leskem na rty. Nanesla si ho na ústa a pak si z koutků otřela jeho přebytek. Nijak zvlášť ji to nezměnilo, protože lesk měl stejnou barvu jako její rty. Hřbetem ruky si ho setřela.

Lehla si na postel a natáhla ruce za sebe, aby se prsty dotkla závěsu padajícího přes parapet. Myšlenky se jí opět zatoulaly k ženě v šatech strašáka. To, že věděla o posmrtné ztuhlosti, nebylo jenom díky tomu, že poslouchala forenzní patoložku Nikki Alexandrovou v seriálu *Němý svědek*, ale také proto, že sama uchovávala těla mrtvých zvířat a ptáků v lese poblíž Dubové farmy. Většinou je přejeli rychle jedoucí řidiči a zpravidla to byli králíci a vrány, i když měla jednou i štěstí a našla červenou lišku. To místo navštěvovala co nejčastěji, určitě aspoň jednou týdně, a studovala zde proces rozkladu a následky působení hmyzu.

Zavřela oči. Strašně chtěla vidět Alecka. Nejspíš bude sám, protože jeho přítel pracoval v sobotu jako dobrovolník v knihovně. Mohla by projít Backmuirským lesem a z úkrytu mezi stromy pozorovat dům správce. Jakmile policie odjede, mohla by jít v klidu dovnitř.

Jako vždy když vymyslela nějaký plán, byla náhle plná odhodlání ho uskutečnit. Vyskočila a vyběhla ze sestřina pokoje ven.

KAPITOLA 3

Státní zástupkyně, štíhlá žena středního věku s korunou tmavých vlasů, se dívala na mrtvolu a pozorovala profesora Slaughtera, jak z ní odřezává oblečení. Byl nakloněný nad tělem a všichni tak mohli vidět jeho účes sestříhaný do patky.

Byli v nemocnici Ninewells v pitevnách Centra pro soudní a forenzní medicínu. Univerzita v Dundee, jak se Dania dozvěděla, byla založena Skotským královským úřadem, aby prováděla forenzní pitvy a toxikologická vyšetření včetně lékařské soudní pitvy pro oblasti Tayside, Fife a Central. V místnosti, v níž se nacházeli, byl stejný pižmový zápach, přebitý dezinfekcí, jaký Dania znala z podobných místností z doby, kdy působila v policejním oddělení Met.

Tělo ženy, stále ještě na tyčích, bylo položeno na dva nerezové stoly tváří dolů a hlavou trčelo přes okraj. Z hlavy, rukou a nohou byly odstraněny igelitové pytle a Milo teď pracoval na těle a pomalu a rozvážně rozřezával nohavice montérek. Ve chvíli, kdy ustříhl druhý popruh a roztrhl montérky, vypadly tyče ven a objevila se zadní část nohou Judith Johnstoneové. Měla na sobě

punčocháče a černé kalhotky. Asistentka sebrala tyče a položila je na jiný stůl vedle šály, kterou na sobě strážák měl a o které Milo shromážděným pověděl, že jde o Buchananský tartan. Dania, jež stála o pár metrů dál, si automaticky dělala v hlavě poznámky, co je potřeba udělat: z holí se musí sejmout otisky prstů a šaty je třeba odeslat do laboratoře na analýzu vláken a biologických stop.

„Nemá na sobě boty,“ poznamenal Chirnside.

„Boty jí museli sundat, aby ji oblékli,“ řekla Dania a podívala se na něj. „Už se pak nenamáhali jí je znovu nazout.“

„Proč ne?“ zeptala se zástupkyně.

Dania pokrčila rameny. „Možná neměli čas. Každopádně se museli zbavit jejích šatů. Soudím, že stejným způsobem se zbavili i bot.“

„Proč říkáte ‚oni‘? Myslíte, že to není práce jedné osoby?“

„Zprvu jsem si myslela, že by to tak mohlo být, ale teď si nejsem jistá.“ Kývla směrem k sousednímu stolu.

„Podívejte se na ty stopy hlíny na tyčích. Byly zabořené nejméně půl metru hluboko. Někdo držel tělo vzpřímené, zatímco ten druhý zatloukal tyče do země.“

„Myslíte, že by to jedna osoba nedokázala?“ zeptala se zástupkyně.

„Pokud to *byla* jedna osoba, musel to být někdo silný.“ Dania se kousla do spodního rtu. „Předpokládám, že mohl zatlouct jednu tyč, dát si tělo na rameno, zvednout jednu nohu a zasunout tyč do montérek. Potom mohl zasunout druhou tyč, zatímco tělo viselo na té první. Takže ano, bylo to těžké, ale ne nemožné. Musel by ale mít postavu zápasníka. A musel by být vysoký, aby dostal první nohu do nohavice.“

Se zájmem ji sledovali. Milovi hrál úsměv na rtech. V té chvíli si všimla, že má vřelé, hluboko posazené oči.

„Mohl stát na nějaké bedně,“ poznamenal Chirnside. „Oblast kolem strašáka byla dost zdupaná.“

„To by pak bylo ještě snazší.“

„Pokračujte, profesore Slaughtere,“ pobídla ho státní zástupkyně.

Milo odřízl žlutou košili a kývl na asistenta, aby zachytil vodorovně ležící tyč dřív, než spadne. I když mohli ti muži použít hydraulickou kladku, zvedli ztuhlé tělo a odstranili strašákovu oblečení. Judith Johnstoneová tam ležela v černém spodním prádle a punčocháčích obličejem dolů s rukama roztaženýma a nohama od sebe.

„Kůže nijak poškozená není,“ poznamenal Milo, „ale na obou zápěstích jsou rýhy odpovídající poutům. Vypadá to, jako by se z nich snažila vyprostit.“

„Má něco pod vlasy?“ zeptala se státní zástupkyně.

Dania pozorovala Mila, jak se svými dlouhými prsty prohrabuje ženiny vlasy, a napadlo ji, že by z něj byl znamenitý klavírista. „Je tu lacerace způsobená tupým úderem,“ odpověděl.

„Dostatečně silným na to, aby ji zabil?“ zeptala se Dania.

„O tom silně pochybuji. Myslím, že záměrem bylo ji omráčit.“

„Praštit ji do hlavy a pak ji svázat,“ dodal Chirnside a zamračil se.

Milo dal pokyn asistentovi, aby mu pomohl tělo otočit. V ostrém světle stropních lamp vypadala ženina kůže jako z alabastru a kontrast se rtěnkou, od které měla zamazané i zuby, nemohl být větší. Díky otevřeným krvavě rudým ústům a výrazu v očích vypadala žena jako posta-

va z hororu o upírech. Pouze pihy na tváři, krku a ňadrech naznačovaly, že jde o lidskou bytost.

„Kolem krku žádné ligatury,“ poznamenal Milo s tváří skloněnou k tělu. „A žádné další viditelné stopy.“

„Je možné, že ji přivázali ke kůlům a teprve potom zemřela?“ zeptala se Dania. „Třeba nějak náhle? Na zástavu srdce?“

Narovnal se. „Možné to je, ale předtím, než budu moci stanovit příčinu smrti, budeme potřebovat pitvu.“

„Byla znásilněná?“ zeptal se Chirnside chraplavým hlasem a kývl hlavou na stopy po poutech.

„Provedeme běžné testy na přítomnost semene a slin. Já zatím mohu prohlásit, že pod nehty nemá nic.“

„Jestli ji znásilnil, tak proč by se namáhal jí znovu oblékat kalhotky a punčocháče? Ledaže by to byla součást scény.“

„Pokud tomu tak bylo, tak tu máme co do činění s nemocným jedincem,“ zadrmlil Chirnside.

Emoce, která v jeho hlase zazněla, zavinila, že se na něj všichni překvapeně podívali. Odvrátil se a řekl, že si musí zkontrolovat mobil. „Musím se vrátit na stanici,“ zamumlal. „Můžete v tom tady pokračovat, seržantko Gorská?“ A vyběhl ven z místnosti, aniž by čekal na odpověď.

„Některé testy musím udělat ještě před pitvou,“ pronesl Milo nevzrušeně. „Budu vás průběžně informovat.“

Vypadalo to, že chce, aby ženy odešly a on v tom mohl pokračovat sám. Státní zástupkyně kývla na Danii a opustila místnost.

Ta tu stála a nebyla si jistá, co má dál dělat. Milo stahoval ženě spolu s asistentem punčocháče. Mohla udělat jenom to, že se pokusí chytit Chirnsidea ještě předtím,

než odejde z budovy. Jinak bude muset jet zpátky do centra sama.

Vyšla ven z místnosti a říkala si, že tohle tedy nečekala – šéfa, kterému se udělá slabo při pohledu na mrtvolu.

Když se Dania dostala na Westbellskou ulici a zaplatila za taxi, bylo už poledne. Velká společná kancelář, ve které seděli policisté různých hodností namačkaní pohromadě, na rozdíl od Metu, kde měli seržanti svůj vlastní prostor, se v její nepřítomnosti naplnila vyšetřovateli, kteří přišli na odpolední směnu. Ve vzduchu se vznášela silná vůně vody po holení.

„Detektivní inspektor je s vrchní inspektorkou,“ přivítal ji Fergus, který očividně tušil její otázku. Kývl směrem k místu, kde stála případová tabule. „Říkal, že nás bude informovat, až se vrátí. Dovolené byly mimochodem zrušené. Ne že by mi to vadilo. Nějaké přesčasy by se mi hodily.“ Významně se zaculil. „Mám drahou přítelkyni.“

„No jo. Dostává ty nejlepší večere u televize, jaký si jen za peníze můžeš koupit,“ odfrknul si někdo.

Fergus Finnie byl nejpohlednější policista na stanici. Měl pískově hnědé vlasy, usměvavé oči a nesouměrný úsměv a Dania ho podezřívala, že ví, že je neodolatelný. Spolupracovala s ním na nedávném případě – a chvíli jí trvalo, než si zvykla na jeho silný glasgowský přízvuk. Zatím se ale ještě nerozhodla, zda je to člověk, kterému může věřit. A důvěra byla v téhle hře nezbytná. V Londýně se setkala s policisty, kteří říkali „ano“ svým nadřízeným a „ne“ svým podřízeným, nicméně Fergus až dosud tohle chování zatím nepředvedl. Naklonil se na židli dozadu a houpal se a ona musela potlačit dětinské nutkání mu židli podtrhnout. I když byl jeho stůl na dru-

hé straně místnosti, tak ho tu a tam přistihla, jak jí kouká přes rameno na obrazovku. Říkala si, jak by se asi cítil, kdyby se ona chovala stejně, ale neměla geny na to, aby se plížila místností a našlapovala tiše jako kočka. Zprvu se cítila polichocené, ale brzy jí to začalo vadit.

„Takže on vás nechal na jatkách u Slaughtera,“ zavtipkoval Fergus a ironicky se usmál.

Hodila tašku na stůl vedle záramované fotografie své rodiny. Chirnside byl její nadřízený a zasloužil si její lojalitu. „Něco se stalo a on musel odejít,“ odpověděla.

Fergusův úsměv se ještě rozšířil, ale z výrazu v jeho očích bylo patrné, že jí nevěří. Byl jediným dalším detektivním seržantem v týmu a byl až posedlý svými ambicemi. Třebaže to neřekl tolika slovy, dal jí jasně milým způsobem najevo, že má v plánu se stát detektivním inspektorem dřív než ona. Dania byla rozhodnutá nedovolit, aby k tomu došlo.

„Vidím, že z místa činu se policisté ještě nevrátili,“ řekla.

„A nebudou tu ještě pěkně dlouho.“

Prohlédla si případovou tabuli. Zvětšená fotografie doktorky Judith Johnstoneové z jejího občanského průkazu byla připíchnutá pod jejím jménem a titulem: Docentka Institutu náboženství a věroučných systémů. Slovo náboženství zavinilo, že se Dania v myšlenkách zatoulala k něčemu, co pronesl Milo. *Podivný způsob, jak někoho ukřížovat*. Při vzpomínce na ženino ztuhlé mrtvé tělo a pozici, ve které bylo, pocítila Dania poprvé zvedající se vlnu znepokojení.

Fergus přešel napříč místností. Postavil se k Danie tak blízko, že cítila těžkou kafrovou vůni jeho gelu na vlasy. „Vyhledali jsme si ji na stránkách univerzity,“ řekl.

„Náboženství a věroučné systémy. Mně to připadá jako pěkná hovadina.“

„Co našli v jejím autě?“

„Jenom její kabelku.“

„Telefon?“

„Technici projíždějí čísla.“ Vyfoukl vzduch z tváří. „Zvláštní, že? Takhle ji pověsit.“ Vrhł na Daniu krátký pohled. „Co vám řekl jateční mistr?“

„Profesor?“ Mávla rukou k tabuli, na kterou Chirnside napsal seznam hlavních bodů z předběžného pátrání. „Všechno je tady,“ odpověděla.

Fergusovi zvrtdnul výraz. Bylo vidět, že ho ta odpověď neuspokojila. Chtěl slyšet víc a doufal, že uslyší něco, co mu v pátrání pomůže, aby je pak mohl strčit všechny do kapsy. Nic víc mu Dania ale říct nemohla.

„Co osoba, která našla tělo?“ naléhal.

„Jenn McLaughlinová? Musím její výpověď zanést do systému.“

Při vyslovení jména dívky si několik policistů vyměnilo rychlé pohledy, čehož si Dania nemohla nevšimnout.

„Jenn McLaughlinová opět na scéně?“ podivil se Fergus. „Jako by nosila smůlu.“

„Co tím myslíte?“

„Její sestra Ailsa se ztratila. Bylo to krátce poté, co jste sem přijela.“

„Našli ji?“

„Jak se to vezme.“

Dřív než mohl pokračovat dál, dveře se s bouchnutím rozlétly a dovnitř vpochodoval Chirnside. Dlouhými kroky přistoupil k případové tabuli a znamením si k sobě všechny zavolal. Netrpělivě se kolem něj shromáždili, zatímco on připíchoval na nástěnku velký list papíru.

„Takže,“ pronesl, „na tomhle rozpisu jsem udělal seznam úkolů.“ Obrátil se na Daniu s Fergusem, jako by tito dva detektivní seržanti měli zorganizovat celý tým. „Oba víte, co máte dělat. Musíme, Fergusi, rozvěsit fotografii oběti ve vesnicích kolem Coupar Angus Road. Nejenom v Muirheadu a Liffu, ale i ostatních v širokém okolí. Zejména chci vědět, zda někdo neviděl světle modrou hondu Civic, která oběti patřila, a osobu, která ji řídila.“ Brblání ve zbylé části místnosti nevěnoval pozornost. Stejně jako všichni v místnosti Dania věděla, jak špatně si lidé pamatují značky aut, natož aby si všimli, kdo v nich sedí. „Dále musíme o té oběti zjistit všechno, co se dá,“ pokračoval Chirside. „Co byla zač, kdo byli její přátelé, jaký druh kukuřičných lupínků jedla. Prostě všechno.“ Odmlčel se, aby nabral dech. „A to bude vaše práce, Danio.“

„Škoda, že nebyly poblíž místa, kde ji našli, nějaké kamery,“ poznamenal někdo.

„Ještě se nám nepodařilo vystopovat správce Alecka Dochertyho. A baron je pryč. Ale oni se brzy objeví.“ Chirside přešel odhodlaným pohledem po svých lidech. „Tak se do toho dejte.“

Policisté pospíchali ke svým stolům, avšak Dania ještě setrvala a studovala rozpis. Vrhla letmý pohled stranou a všimla si, že ji Chirside sleduje.

„Státní zástupkyně nám zajistila povolení k prohlídce Judithina domu, Danio. Klíče si můžete vyzvednout u Sydneyho. Všechno už prošlo forenzní expertizou.“

„Co takhle odvysílat v televizi žádost o informace, pane? V Metu jsme to dělali hodně a často nám to přineslo výsledky.“

Chirside sraštil obočí. „Tohle je Skotská policie. Ne-

máme takové zdroje jako Met.“ Vypadalo to, že se zamýšlí nad tím, co řekl. „Uvidíme, jak to půjde,“ dodal už mírněji. „Nevylučuji to. Podívejte, musím jít. Pořádáme s vrchní inspektorkou tiskovou konferenci.“

Na počítači si Dania vyhledala podrobnosti o oběti. Třiapadesátiletá Judith Johnstoneová byla svobodná a žila ve vesnici Monikie poblíž Dundee. Dania si přehodila tašku přes rameno. Prvních čtyřiaadvacet hodin po objevení těla bylo rozhodujících a oběd tak musel počkat. Prohodila ještě pár slov s ostatními vyšetřovateli a potom odešla.

Sydney, postarší šéf oddělení důkazů, byl veselý Londýňan s jemnými vlasy. Pocházel z East Endu. Při prvním setkání Daniu informoval, že se narodil za zvuku zvonů kostela St-Mary-Le-Bow, a když uslyšel, že přišla z Metu, divoce ji objal. Skutečnost, že její přízvuk prozrazoval, že pochází z východní Evropy, pro Sydneyho nic neznamenala a nejednou pak o ní hovořil jako o „Londýňance“. Alespoň že nepoužíval koknejský slang, kterému nebyla nikdy schopná přijít na kloub.

„Tak co pro vás mohu udělat, seržantko?“ Usmál se a vrásky v koutcích očí se mu ještě víc prohloubily.

„Potřebuju klíče z kabelky, která byla dnes nalezena. Z kabelky Judith Johnstoneové.“ Dania zaváhala. „A ráda bych se podívala na na to, co v ní je.“

„Jak je libo.“ Přes půlkové brýle nakoukl do složky obsahující protokol o informaci uložené v počítači. Byl silně podezřívavý vůči moderním technologiím a odmítal je používat. Všem připomínal, že počítače se mohou každým dnem zhroutit, a to by všechna oddělení, kromě toho jeho, paralyzovalo. Nejvyšší šéf už dávno vzdal pokusy přesvědčit ho ke změně a neochotně připouštěl, že Sydneyho metody nemají žádný vliv na jeho výkon. Za

předpokladu, že byla informace zanesena také do systému, což byla práce, které se ochotně ujala šéfova sekretářka, mohl Sydney své oddělení spravovat po svém.

Vytáhl ze šuplíku igelitovou plachtu a dva páry latexových rukavic. „Je to tady,“ řekl a kývl směrem k pravé uličce.

Dania ho následovala kolem polic s pečlivě označenými pytli. Silně to tu páchlo zatuchlinou a levandulovým čistícím prostředkem na podlahu.

Zastavil se a nahlédl do své složky. „Všechno už bylo zkontrolováno, takže nepotřebujeme rukavice.“

„To je báječné, Sydney. Měli by vás dát někam do sériové výroby.“

„Moc se nevzrušujte. Není to zdravé na srdce.“

Vytáhl z police plastovou krabici. Na stole v zadní části místnosti roztáhl plachtu, krabici na ni postavil a vyndal z ní tkanou tašku přes rameno. Měla na sobě chlopeň a výrazný geometrický vzor, v němž převládala hnědá barva s odstíny tmavě červené, jaký kdysi viděla na koberečku vyrobeném indiány kmene Navaho. Zapínala se magnetickou přezkou. Sydney ji otevřel, vysypal obsah a posvátně ho na podložce rozložil.

Na kroužku byly dva obyčejné klíče a několik klíčů s dálkovým ovládním. Dále zde byl kartáč na vlasy, modré pouzdro na brýle, polámaná tabulka čokolády, pestrá taštička na šminky, černá kožená peněženka a pouzdro na karty nacpané kreditkami a kartami z obchodů.

A zápisník.

Dania vzala zápisník do ruky a prolistovala ho. „To je diář,“ řekla a tep se jí zrychlil.

„Zdá se, že doktorka Johnstoneová patřila mezi lidi, kteří dělají věci postaru,“ poznamenal Sydney ironicky.

Dania otevřela zip kosmetické taštičky. Byla v ní drahá značková kosmetika. Pudřenka, rtěnka a sada očních stínů s různými odstíny béžové. Žádná řasenka ani tužka na oči. Minerální světlý typ pudru na obličej. Sundala víčko rtěnky a vytočila ji ven. Stejná upíří červená, jakou viděla na mrtvé. Vrátila všechno zpátky do tašky.

Kreditní karty stály jen za zběžný pohled – záznamy v rozrůstající se počítačové složce Judith Johnstoneové potvrdily, že banka už zahájila kontrolu účtů. Mezi kartami z obchodů byly obvyklé karty z Tesca, Boots, Debenhamsu, ale také z Waterstones, Costa Coffee a multiplexu Odeon. V peněžence bylo zhruba osmdesát liber, většinou v bankovkách.

„Forenzní experti oškrabali kartáč a vzali z něj vzorky vlasů,“ vysvětloval Sydney ochotně. „Podle mě hledají ty, které jí nepatřily.“

Dania na něj vrhla rychlý úsměv. Jestli v Metu něco nemusela, tak to byl fakt, že se většina šéfů v oddělení důkazů považovala za amatérské detektivy.

„Tak co, jak podle vás dopadnou volby, seržantko?“

„Nemám tušení,“ odpověděla rezervovaně. Rozhodná odpověď na nadcházející referendum o Evropské unii by mohla vést ke zdlouhavé, rozvášněné diskuzi a poslední věc, kterou si přála, bylo muset Sydneyho přerušovat. „Takže jste chtěla jenom klíče od domu, ano?“ řekl.

Vzala diář. „A vezmu si i tohle.“

Po tváři mu přeletěl úsměv. Viděla, že věří, že bude případ v cukru letu vyřešen, jakmile zápisník vydá svá tajemství. Seržantka nicméně věděla, že tak jednoduché to zpravidla nebývá.

KAPITOLA 4

Navigace Daniu informovala, že Monikie je přibližně čtrnáct kilometrů na severovýchod od Dundee. Jela po Arbroath Road a snažila se neuvíznout v polední špičce. Potom odbočila podle směrovky, která ji navedla na úzkou, ale dobře udržovanou silnici druhé třídy. Po obou stranách se táhla pole s obilím a tento výjev narušovala pouze linie stromů na východním obzoru. Napadlo ji, co by asi tak říkali kolegové v Londýně, kdyby věděli, že je možné jezdit autem po Dundee a jeho okolí bez toho, aniž by člověk strávil nejméně hodinu v zácpě. Někteří policisté, které v Metu znala, cestovali po městě rychleji metrem.

Ať už jel služebním autem naposledy kdokoliv, nechal tu na sedadle vedle řidiče zbytek pizzy a zatuchlý zápach sýru a čabajky ji přinutil stáhnout obě okénka a trochu auto vyvětrat. Minula několik farem a na navigaci se objevil název Pitairlie Road. Když se blížila k Newbiggingu, tak zpomalila a projela jím rychlostí třicet kilometrů za hodinu. Překračování rychlosti se policejním inspektorům netolerovalo, tak jako se to stalo nedávno Fergusovi a to už mu nikdy nikdo neodpáře.

Třebaže se musela soustředit na silnici, tak se přistihla, že přemýšlí o Judithině diáři. Obsah si prohlédla jen zběžně předtím, než dala pokyn k jeho digitalizaci. Vypadalo to, že Judith Johnstoneová žila naplno, avšak v pátek 27. května – což byl Milův nejpřesnější odhad data smrti – byla stránka v diáři prázdná.

U staré červené poštovní budky sjela ze silnice a dál pokračovala rovně, tu a tam přitom zahlédla záblesk vody z vodní nádrže Monikie. O pár minut později jí značka příkazující maximální rychlost padesát kilometrů v hodině naznačila, že dorazila do vesnice. Když míjela pouť na kavárnu Byzantinum s východem do venkovského parku Monikie hned za ní, byla v pokušení zastavit se na kávu. Možná cestou zpátky.

„Dorazili jste do místa určení,“ hlásil sexy ženský hlas navigace. Dania zastavila před domem postaveným z větrem ošlehaného kamene a s břidlicovou střechou. Maličkou zahradu obklopoval sloupkový plot z běleného dřeva.

Ulice byla opuštěná. Vystoupila z auta a zamkla ho.

Zatlačila na maličkou branku. Vypadalo to, že zahradničení nepatřilo mezi oblíbené činnosti Judith Johnstoneové. Chomáče neprořezaných růžových keřů se plazily divoce po zdech a mezi kamennými dlaždicemi vedoucími ke vchodu rostla tráva.

U hlavního vchodu přitiskla Dania ucho na dveře. Nic. Třebaže měla klíče a povolení ke vstupu, neměla odvahu jen tak vejít dovnitř. Nebyl tam zvonek, a tak zaklepala na dveře.

„Haló?“ zavolala, když se nikdo neozýval. „Je někdo doma?“

Ještě jednou zaklepala, tentokrát hlasitěji, a pak vyzkoušela klíče. Klíč, kterým dveře odemkla, měl červe-

nou visačku. Natáhla si latexové rukavice a jemně, ale pevně zatlačila.

V místnosti za dveřmi bylo několik kusů klasického masivního nábytku a také dvě prosezená ratanová křesla, která vypadala, jako by je někdo zakoupil v bazaru. V krbu černém od sazí se ukrývala tepaná měděná nádoba plná sušených květin. Kamennou podlahu zakrýval opraný modrý kobereček a oživilo ho až sluneční světlo proudící oknem dovnitř.

Na stěnách visely zarámované černobílé fotografie z míst, která znala: Yellowstoneký park, panorama Manhattanu před 11. zářím, červený most v San Franciscu. Na jedné byla bronzová socha indiána sedícího na koni a hledícího s roztaženými pažemi k obloze. Pod ní stálo: Prosbá k Velkému duchovi.

Na konferenčním stolku ležely dvě knihy: *Ústní tradice původních obyvatel Ameriky* a *Obřady Tance duchů v náboženství indiánů*. Listovala křiklavě barevnými fotografiemi. Vypadalo to, že kultura původních obyvatel Ameriky byla jednou ze specializací Judith Johnstoneové.

Ostatní knihy v místnosti stály na dlouhé polici naproti krbu: kompletní vydání osmadvaceti dílů Scottova románu *Waverley*, vázané v červené kůži. Daniu napadlo, zda to má nějakou hodnotu, ale stačil rychlý pohled a viděla, že je to moderní dotisk.

V rohu stál vedle výstředního stojánku na cédéčka CD přehrávač s reproduktory ve tvaru jakési dvojité spirály. Jaká hudba se ti asi líbila, Judith? Klasická? Nebo snad něco s indiánskou tematikou?

Dania vzala do ruky náhodně několik cédéček: Duke Ellington, Charlie Parker, John Coltrane, Dizzy Gillespie. Takhle jsi trávivala večery? Posloucháním džezu?

Ložnice byla vedle obývacího pokoje a šlo se do ní z chodby. Stála tam jednolůžková postel se stejným květinovým vzorem povlečení z obchodu Marks & Spencer, jaký měla doma Dania, a vedle ní skříňka ze světlého dřeva nejspíš z Ikey. Vytáhla šuplíky. Spodní prádlo a punčocháče. Pod oknem stál oválný toaletní stolek, na kterém byla další kosmetika stejné značky, jakou měla Judith v kabelce. A lahvička parfému: Le Baiser du Dragon od Cartiera.

Jediným dalším kusem nábytku byla šatní skříň se dvěma dveřmi a zrcadly, která byla tak velká, že Dania začala uvažovat, jak ji asi dostali do domu. Byly v ní tmavé obleky a sada svetříků, košil a sukní většinou z obchodu Debenhams. Mezi rozházenými botami stál pár vysokých černých kozaček.

Dania už zavírala dveře, když zahlédla dlouhý háv ze surového černého hedvábí. Byly to ručně šité šaty v historickém stylu se širokými klopami, kapucí a dvěma velkými kapsami. Nosila snad tohle Judith při formálních příležitostech? Dania se snažila z oblečení pochopit, co to bylo za ženu, a představovala si akce na univerzitě, na kterých měla Judith na sobě tyto šaty a usrkávala koktejl, zatímco si povídala s muži starými tak, že byli možná mladí, když se takové šaty ještě nosily.

Vedle ložnice byla zářivě čistá bílá koupelna, podle všeho nedávno zrekonstruovaná. Maličká skříňka nad umyvadlem ukryvala lahvičku ibuprofenu, tubičku extra silného repelentu proti hmyzu a neotevřený balíček s náplastí. Ve větší skříňce na stěně byly role toaletního papíru, krabičky se zubní pastou, zubní nit a dávkovač mýdla. Žádná antikoncepce.

Obsah malé kuchyně naznačoval, že pokud se Judith

právě nechystala udělat velký nákup, jedla nejspíš většinou někde jinde. V lednici byla tři vejce, půl krabice odstředěného mléka a neotevřené balení ementálu. Skříňky na stěně obsahovaly obvyklé nádoby, skleničky a sáčky se sypkými surovinami. A Dania mohla nyní říct detektivnímu inspektorovi Chirnsideovi, co jedla Judith Johnstoneová k snídani: Kukuřičné lupínky s medem z Tesca.

Dania vykoukla ven z okna a přes proplétající se změt křoví za domem toho moc neviděla. Zamčené kuchyňské dveře odemkla dalším klíčem a zanedbanou zahradu, kterou viděla v přední části, našla i vzadu: neupravený trávník dusily pampelišky a kromě křovin bujně se plazících po zdech byla zahrada holá.

Cítila, jak jí poklesla brada. Na místě, které mohlo být geometrickým středem trávníku, stál obrovský totem. Třebaže od něj stála necelé dva metry, musela zaklonit hlavu, aby ho viděla v celé jeho úplnosti. Obrovské, hrubě vytesané obličejy zvířat a ptáků, natřené bledými odstíny červené, hnědé a zelené, jí opětovaly pohled. Jakási ryba s vypoulenýma očima bez víček držela v ústech malou postavu muže. Na vrcholu totemu byla dvě roztažená křídla a ona jen udiveně přihlížela tomu, jak na ně usedl zaprášený černý havran a zakrákal tak, že jí málem ztuhla krev v žilách. Přesunul váhu z nohy na nohu, spustil hlavu a podíval se na ni. Náhle měla pocit, že se ta objemná stavba co nevidět skácí.

„Mohu vám nějak pomoci?“ ozval se hlas po její pravici.

Postarší muž se zavlažovací hadicí v ruce ji pozoroval zpoza malé zídky, jež oddělovala Judithinu zahradu od jeho. Šedivé vlasy měl stažené dozadu do culíku a měl drsnou pleť, která naznačovala, že trávil většinu času

venku. Díval se na ni a v jeho velkých vodnatých očích narůstalo podezření.

Vytáhla služební průkaz. „Seržantka Dania Gorská. Pracuju v kriminálním oddělení.“ Úmrtí Judith Johnstoneové už bylo určitě ve všech médiích, a tak dodala: „Vyšetřuju vraždu.“

„Jo,“ potrásl hlavou muž a upřeně civěl na její latexové rukavice. „Slyšel jsem to ve zprávách. Nechutná záležitost.“

„Mohl byste mi říct, kdy jste doktorku Johnstoneovou viděl naposledy?“ zeptala se Dania a vytáhla zápisník.

Upustil hadici na zem a odkopl ji stranou. „Včera ráno – v pátek. Odešla do práce jako obvykle.“

„A v kolik to bylo?“

„V sedm třicet přesně.“

„Přesně?“ podivila se Dania a neskrývala své překvapení.

Hřbetem ruky si oťrel nos. „V ten čas chodívám s Bruceem na procházku. To je můj kokršpaněl. Vždycky ve stejný čas. Pravidelně jako hodinky.“

„Chápu.“

„A Judith v tu chvíli vždycky odcházela z domu.“

Dania si všimla, že používá ženino křestní jméno. „Znal jste ji dobře?“

„Dobře ne. Nebyla často doma. Trávila dlouhé hodiny na univerzitě.“

„A po večerech?“

„Teď bývala večer často pryč.“

Dania zvedla oči. „Kde pryč?“

„Na to jsem se jí neptal. A ona mi nikdy nenabídla, že by mě o tom chtěla informovat.“ Jeho ústa se roztáhla do úsměvu. „Ale určitě žila velmi společensky. Pořád nosila